

Kẻ Khéo Tay

Chuyện dịch – đổi khung cảnh và tên nhân vật - từ chuyện ngắn “The Fix” của Percival Everett New York Stories, The Best American Short Stories 2000, Edited by E.L. Doctorow và Katrina Henison

Trần Văn Sơn

Đình làm chủ một tiệm bán xăng ụch ở tầng trệt nơi góc đường Hai Bà Trưng và Phan Thanh Giản. Bên cạnh là một ngõ hẻm. Tầng trên Minh ở. Đình còn nhớ một đêm trời tối Minh bị hai người lạ mặt đánh gần chết. Hình như hai người lạ mặt này có thù oán gì đó với Minh. Đang cầm cúi dọn cái kho cho ngăn nắp Đình nghe tiếng thùm thụp lập đi lập lại như ai nghịch cầm một cuốn niên giám điện thoại dày quảng chơi lên sàn nhà. Đình chạy ra sân, trời tháng mười một, bên ngoài khá lạnh và mới biết tiếng động là những cú đâm vào bụng Minh bởi một anh chàng to cao, trong khi Minh chịu trận vì bị một tên thứ hai nhỏ con hơn khóa trái hai tay ra đằng sau giữ hấn ở thế đứng. Đình chạy vào tiệm lấy cây súng lục và một cây đèn bấm, chạy đến gần chiếu ánh đèn vào mặt hai tên hành hung.

Hai tên này không tỏ vẻ sợ hãi. Tên to con nói: “Mấy giỡn mặt tao hả. Khôn hồn thì đi chỗ khác.”

Tuy nhiên khi Minh cho nổ một viên đạn sát mang tai, chúng bỏ Minh ra, vùng chạy. Minh lăn đùng xuống đất, vừa rên vừa ôm bụng nhăn nhó.

Đình hỏi: “Chú em có sao không?” Hỏi xong Đình mới thấy câu hỏi phi lý.

Minh gượng gạo trả lời: “May ra cũng chẳng sao.”

“Hãy vào trong.” Đình vừa nói vừa diu Minh vào bên trong, khóa trái cửa ra vào lại rồi đưa Minh đến ngồi tạm trên một chiếc ghế đầu.

“Cảm ơn anh.” Minh nói

“Tôi gọi cảnh sát nhé?” Đình hỏi

Minh lắc đầu: “Vô ích anh. Tụi nó đã cao chạy xa bay rồi.”

“Tôi làm cho anh một cái xăng ụch nghe.” Vừa nói Đình vừa bước ra sau quầy thực phẩm.

“Tôi không đói.”

“Xăng ụch của tôi không dở đâu, chú em sẽ thấy ngon. Tôi không biết băng bó và thuốc men nhưng tôi biết làm xăng ụch”. Chỉ một thoáng Đình đã có một cái xăng ụch thịt nguội kẹp mấy lát cà chua nằm ngon lành giữa hai miếng bánh mì đen còn dính mè thơm phức. Đình rót một cốc coca, đặt cái xăng ụch lên một cái đĩa, kéo Minh lại ngồi vào một chiếc bàn dành cho thực khách. Đình ngồi đối diện với Minh nhìn hấn dè dặt căn xăng ụch.

“Chú em có biết tại sao hai tên lưu manh đó đánh chú em không?” Đình hỏi.

“Chúng muốn hành hạ tôi” Minh vừa nói vừa lấy hai ngón tay lấy một hạt sạn dính vào răng để lên chiếc đĩa.

“Chú em gọi tôi là Đình”

“Còn tôi là Minh”

“Chúng phải có chủ tâm gì chứ?” Đình gặng hỏi nhưng Minh không trả lời.

Hai người im lặng nhìn nhau. Bỗng chiếc tủ lạnh để ở góc phòng bắt điện chạy xanh xạch. Đình cảm thấy để dày rung rung theo nhịp chạy của chiếc tủ lạnh.

“Cái máy ép khí hỏng” Minh nói

Đình nhìn Minh, chưa hiểu hấn muốn nói gì.

“Tôi muốn nói cái tủ lạnh của anh. Cái máy ép khí xấu lắm rồi”

“Đúng rồi”, Đình nói. “Nó kêu quá lớn.”

“Tôi có thể sửa được.”

Đình nhìn Minh chưa biết trả lời sao.

“Anh có muốn tôi sửa cái tủ lạnh cho anh không?”

Đình do dự. Lẽ dĩ nhiên Đình muốn, nhưng không biết nghề ngỗng anh chàng này thế nào. Hay lại tháo ra làm cho nó hư thêm. Tuy nhiên Đình cũng ừ hử trả lời, “Chú em cứ thử xem.”

Minh nhanh nhẹn đứng dậy, bước lại gần chiếc tủ lạnh. Đình đi theo Minh. Minh tháo tấm bưng dưới đáy chiếc tủ lạnh, cúi mình quan sát một hồi. “Anh có kẹo cao su không.” Minh hỏi.

Đình mò trong túi, gập may còn mấy miếng hiệu Juicy Fruit, vội lấy ra đưa cho Minh. Minh nằm dài trên sàn nhà, lột giấy bao, bỏ kẹo vào miệng nhai ngấu nghiến.

“Chú em làm gì vậy? Đình hỏi.

Minh đưa ngón tay ra hiệu Đình dừng hỏi, tay kia lấy cục cao su đã nhuyển trong miệng ra trét vào một bộ phận trên đường ống. Tiếng máy chạy êm hẳn.

“Sao chú em làm được hay vậy? Đình hỏi.

Minh đứng dậy, nhún vai, nghĩ rằng giải thích Đình cũng không hiểu.

“Cảm ơn chú em. Chú em giỏi quá. Chỉ dùng có mấy miếng kẹo cao su. Chú em có thể sửa máy móc khác không?”

Minh gật đầu.

“Chú em làm nghề gì? Thợ điện hay người sửa đạo?” Đình hỏi.

“Tôi không có nghề gì cả. Tôi chỉ biết tôi có thể sửa chữa cái này cái nọ thế thôi.”

“Chú em muốn một cái xăng ụych nữa không?”

Minh lắc đầu: “Tôi phải đi. Cảm ơn đã bênh vực và bánh xăng ụych.”

“Hai tên du đảng có thể còn chờ chú em đâu đó.” Đình nói. Cây súng lục nặng nặng trong túi áo nhắc Đình nhớ chuyện hành hung. “Hãy nán ngồi lại một chút thì hơn.” Đình thấy có cảm tình với Minh, người vừa mới sửa cái tủ lạnh cho hắn, tuy còn xa lạ. “Chú em ở đâu? Tôi có thể đưa chú em về.”

“Tôi vô gia cư.” Minh cúi mặt nhìn xuống sàn nhà trả lời.

“Vậy không vội, chú em lại đây.” Đình dẫn Minh vào nhà bếp đến cạnh một cái chậu rửa chén bát lớn. Đình mở vòi nước. Dưới sức ép nước kêu rít lên trước khi chảy vào chậu và nhểu ra chung quanh vòi. “Chú em có thể sửa được không?” Đình hỏi.

“Anh muốn tôi sửa hả?”

“Vâng” Đình vừa nói vừa tắt nước.

“Anh có cái khóa vặn ống không?”

Đình bước vào văn phòng, lục một hồi dưới đồng hồ vật để ngổn ngang nơi góc phòng lôi ra một cái khóa. Đình mang đến cho Minh, hỏi: “Cái này được không?”

“Được.” Minh lấy cái khóa, ngồi xuống và luồn mình dưới đáy chậu nước.

Đình cúi xuống xem Minh làm gì. Nhưng chưa kịp quan sát, Minh đã đứng dậy và nói: “Được rồi đó.”

Chưa tin, Đình vặn vòi nước. Không nghe tiếng kêu và nước chảy một cách bình thường. Đình khóa vòi rồi mở lại lần nữa. “Chú em sửa được rồi. Với cái tài mọn của chú em, chú em có thể làm việc ở đây. Tôi không có tiền trả lương cao cho chú em, nhưng ít nhất là lương tối thiểu, ngoài ra trên gác còn một phòng trống, chú em có thể ở luôn đây cũng được.”

“Nhưng anh đã biết gì về tôi đâu.” Minh nói.

Đình khựng lại. Hắn nói có lý. Minh chưa biết gốc gác của hắn. Nhưng Đình có cảm tưởng Minh là một người lương thiện. Đình nói: “Chú em nói đúng. Nhưng tôi tin trực giác của tôi.”

“Tôi không biết.” Minh nói.

“Chú em nói chú em chưa có chỗ ở phải không? Chú em có thể ở tạm đây cho đến khi nào kiếm được việc làm hãy hay.” Đình không hiểu tại sao hấn phải nài nỉ Minh. Trong lòng hấn thấy có cái gì đó chưa ổn, nhưng hấn muốn Minh ở lại.

“Cũng được” Minh nhận lời.

Đình dẫn Minh lên một chiếc phòng nhỏ trên gác. Trần nhà lơ lửng một bóng đèn, ánh sáng vàng nhạt chiếu lên một chiếc giường trải một tấm *ra* trắng đã cũ. Nơi này Đình hay dùng để ngả lưng khi quán vắng khách.

“Phòng chỉ có thể thôi,” Đình nói. “Phòng tắm ở cuối hành lang, không có nước nóng.”

“Thế này là quá tiện nghi đối với tôi. Cảm ơn anh nhiều”

Đình đứng yên nhìn quanh như cố nhớ xem cần nói gì nữa không. Rồi Đình chép miệng, “Tôi nghĩ tôi phải về cho vợ tôi hay.”

“Tôi cần phải ngủ một chút.” Minh nói.

Đình gật đầu, bước ra khỏi phòng.

Dung, vợ Đình bảo: “Anh điên rồi”.

Đình ngồi nơi bàn ăn trong bếp lấy hai bàn tay úp vào mặt không muốn nghe vợ cằn nhằn. Mùi thơm của bánh mì và thịt nguội còn phảng phất nơi lòng bàn tay. Qua kẽ ngón tay, Đình thấy bà vợ lùn xỉn và béo nục nịch của hấn đang đưa tay vặn nút âm thanh của chiếc máy truyền hình. Cô Lan Anh, người nói tin của đài truyền hình Sài gòn miệng còn mấp máy.

“Em hỏi anh nè,” vợ Đình gằn giọng.

“Phán đoán bề ngoài hấn là người tin được.” Đình nhìn thẳng vào đôi mắt như muốn đốt cháy hấn của vợ. “Hấn đang gặp vận xui thôi.”

Dung cười, tiếng cười lạnh như băng. “Và anh để hấn ở tại tiệm một mình!” Dung lắc đầu, môi siết chặt lên đôi hàm răng. “Anh mất trí rồi. Khôn hồn anh đến bảo hấn dọn đi ngay cho em.”

“Anh không muốn lái xe,” Đình nói.

“Thì em lái.”

Hấn thờ dài. Dung có lý. Hấn cũng không hiểu cái gì đã thúc đẩy hấn cho Minh việc làm lại cho ở trên căn gác nơi tiệm ăn. Cách giải quyết tốt nhất là theo ý Dung lại nói với Minh dọn đi thôi.

Hai người leo lên chiếc xe Buick màu xám đời 80, sơn đã sần. Dung lái xe. Đình ngồi bên cạnh. Đình cảm thấy ghế ngồi thụng xuống bởi sức nặng của Dung hằng ngày đi đi về về. Thường Đình không thích để Dung lái xe, nhất là hôm nay Dung đang giận và vội vàng. Trên đường đến tiệm Dung rẽ phải nơi ngã tư Công Lý và Hiền Vương như chỉ còn hai bánh dính đường vùn vụt lách qua những con đường đầy xe máy dầu.

“Chạy chậm lại một chút em.” Đình nói. Hấn thấy một người đàn ông mặt sơ mi xanh hốt hoảng nhảy vội lên lề đường tránh chiếc xe của Dung.

“Anh mà còn khuyên ai! Anh là người không biết phán đoán. Bỗng nhiên cho một tên du thủ du thực đến ở một mình nơi chỗ làm ăn buôn bán của gia đình. Chạy thế này chưa chắc đã kịp, hay đến nơi hấn đã dọn cả tiệm rồi.”

Tưởng tượng những gì có thể xảy ra, Đình thấy không cãi được vợ. Ừ, biết đâu anh chàng đói khát lâu ngày này ngủ dậy mở lò nướng bánh ăn đã làm nổ tung cửa tiệm. Như một phản ứng từ tiềm thức, Đình xuống kính xem thử có nghe tiếng còi của xe chữa lửa không.

“Nếu có cái gì xảy ra anh chịu lấy,” Dung nói như khóc, hai tay và cả thân hình nặng nề của Dung ghì trên tay lái bẻ qua một ngã tư khác. “Em sẽ bán bất cứ gì còn lại và về Quảng Ninh sống với mẹ. Em thề với anh, đó là điều em sẽ làm.”

Cửa tiệm nằm im lìm dưới ánh đèn đường khi Dung đạp thắng ngừng xe trước cửa tiệm. Đèn trong tiệm tắt ngấm. Đầu góc đường còn hai kẻ đang đi dạo mát. Đình mở cửa tiệm rồi theo Dung bước vào bên trong. Cả hai đi qua mấy dãy bàn dành cho thực khách, qua quầy thu tiền bước vào nhà bếp. Đình bật điện. Bóng đèn neon 60 watts bật sáng kêu rè rè tỏa ra một thứ ánh sáng xanh yếu ớt.

“Xem học tiền trước đi.” Dung bảo.

“Không có tiền trong đó,” Đình nói. Và Đình biết Dung biết điều đó. Mỗi ngày, trước khi đóng cửa tiệm, Đình lấy hết tiền mang về nhà. Sáng hôm sau mang gói ngân hàng trên đường đến tiệm.

“Cũng cứ xem đi.”

Đình bước vào văn phòng, bật sáng cây đèn đứng trong góc phòng. Nhìn thông qua chiếc phòng hẹp Đình thấy cửa tủ đựng tiền vẫn đóng, và chồng giấy để trước cửa vẫn y nguyên tại chỗ. “Hắn không đụng đến cái gì cả.” Đình nói.

“Hắn tên là gì?” Dung hỏi.

“Minh.”

“Minh!” Dung ngược nhìn lên gác gọi to: “Minh!”

Chỉ một thoáng, Minh trong chiếc quần dài và chiếc áo may ô xóc xếch thùng thỉnh bước xuống thang gác, tay dụi mắt như để làm quen với ánh sáng của căn phòng.

“Minh,” Đình nói, “Tôi đây, Đình đây.”

“Anh Đình? Anh trở lại đây làm gì giờ này?” Minh đứng trước hai vợ chồng Đình, chân còn mang đôi tất đen chưa kịp xỏ dây. “Nhân tiện cho anh biết tôi đã sửa bồn nước rửa mặt và cái máy rung.”

“Anh nói cái máy rung chân? Dung hỏi

“Chắc vậy.”

“Anh đã bảo em, Minh sửa cái gì cũng được,” Đình nói với Dung. “Và đó là lý do tại sao anh thuê Minh.” Dung mua cái máy rung chân đó tại một tiệm bán đồ điện gia dụng trên Chợ Lớn. Hằng ngày, đứng làm việc vài ba giờ thấy mỏi chân Dung lại chạy vào phòng tắm, ngồi lên bàn cầu tiêu để hai chân trên chiếc máy rung. Độ mười lăm phút Dung thấy đôi bàn chân thư giãn dễ chịu. Bỗng mấy tuần lễ nay cái máy không chịu chạy nữa.

“Người chủ tiệm điện nói rằng cái máy đó không chữa được nữa.” Dung nói.

Minh nhún vai. “Tôi không biết. Bây giờ nó chạy!”

“Tôi trở lại ngay.” Dung nói, và nhanh nhẹn biến nhanh lên thang gác.

Minh nhìn theo Dung, rồi nhìn Đình. “Tại sao hai ông bà trở lại?”

“Bây giờ chắc anh hiểu rồi. Vợ tôi cho rằng việc tôi để anh ở lại đây một mình không ổn. Bà ta nói chúng tôi chưa biết gì về anh cả.” Đình vừa nói vừa thở dài nhè nhẹ. “Tôi thật lấy làm tiếc.”

Từ trên gác tiếng Dung vọng xuống cùng với lúc nàng hiện ra nơi đầu cầu thang. “Nó chạy rồi, chạy rồi. Hắn sửa được rồi.” Dung chạy xuống thang gác nở một nụ cười rất tươi với Minh. “Tôi cảm ơn anh.”

“Không có gì,” Minh trả lời

Đình chen vào: “Anh vừa nói với Minh anh rất tiếc, Minh ở đây không tiện.”

Đừng có dớ dẩn.” Dung nói

Đình bối rối, đưa tay vuốt mặt, nhìn sững vợ.

“Thôi, được rồi, anh không dọn đi đâu cả. Anh cứ ở đây và ngày mai bắt đầu làm cho chúng tôi.” Dung vừa nói vừa cầm cánh tay Minh đẩy nhẹ lên phía thang gác. “Bây giờ anh lên ngủ tiếp đi.”

Đình nhìn vợ: “Em hôm nay sao vậy!?”

“Hắn sửa được cái máy rung chân của em.”

“Vì vậy mà hắn trở thành người tin được?”

“Em không biết,” Dung trả lời, nét mặt thoáng chiều suy nghĩ. “Có thể là vậy. Thôi đi về anh, chúng ta đi về.”

Suốt hai tuần lễ liền Minh sống bên cạnh gia đình Đình và Dung như một cái bóng. Hắn cảm như hén, trừ khi có ai hỏi hấn. Nhưng hấn sửa chữa và tu bổ tất cả máy móc dụng cụ trong tiệm. Hấn sửa cái máy nướng bánh mì, xem lại ống dẫn khí đốt của cái lò nướng, sửa cái máy rửa chén bát, cái điện thoại, cái bảng hiệu neon “Mở cửa, xin mời vào”, cái máy thái thịt nguội, cái máy pha cà phê, và cái học thu tiền mỗi lần mở ra mở vào kêu như bị đánh. Đình thấy Minh thật có tài, tự hỏi nếu không có hấn làm sao cái tiệm của Đình có thể hoạt động được. Nhưng sự trầm lặng của Minh làm Đình lo lo. Hấn không bao giờ nói với Đình về quá khứ của hấn, gia đình, bạn bè, cũng không khi nào đi ra ngoài, ít khi đứng lâu phía trước tiệm, chỉ ra lấy thức ăn rồi ra sau ăn. Đình nghĩ không chừng hấn đang bị công an theo dõi!

“Ừ nhĩ! Sao hấn không bao giờ rời khỏi tiệm” Dung nhận xét về Minh, giọng than phiền. Hôm đó hai vợ chồng đi xem phim. Đình lái xe, Dung ngồi bên cạnh.

“Tiệm là chỗ ở của hấn,” Đình bênh vực. “Và đồ ăn thức uống cũng sẵn ở cửa tiệm. Anh chưa trả cho hấn một đồng xu nào.”

“Anh đã cho hấn quá nhiều. Hấn không trả tiền thuê phòng, tiền ăn.”

“Anh thấy có vấn đề gì đâu,” Đình nói. “Ngoài ra hấn sửa máy rung chân cho em, máy uốn tóc, cái VCR, cái đồng hồ của em và cả đôi dày em bây giờ cũng hết kêu kót kót rồi.”

“Em biết, em biết.” Dung thở dài. “Nhưng cũng phải biết chút ít đời tư của hấn chứ.”

“Hấn là người lương thiện. Hấn không bao giờ nhìn trộm ai, và anh ít thấy ai không màng tiền bạc như hấn.” Đình ngừng nói bẻ tay lái vào đường Nguyễn Thiện Thuật.

“Nếu là kẻ gian thì cũng phải làm bộ như vậy người ta mới tin.” Dung nhận xét.

“Minh không phải kẻ gian. Anh đem tính mạng bảo đảm điều đó. Trong đời ít khi anh quả quyết như vậy đối với ai.”

Dung mỉm cười hoài nghi. “Thôi anh, anh chỉ giỏi xúc động và cường điệu.”

Đình không thuyết phục được vợ. Sự nghi ngờ của Dung có lý. Minh hoàn toàn là một kẻ xa lạ, và Đình biết mình bênh vực Minh một cách gượng gạo. Đình tìm chỗ đậu xe và tắt máy.

“Máy xe có gì khác nhĩ,” Dung nhận xét. Dung muốn nói cái máy xe mỗi lần tắt máy nó còn nổ bành bạch vài ba tiếng nữa mới chịu tắt hấn.

Đình nhìn vợ

“Minh hả.” Dung hỏi.

Đình gạt đầu trả lời: “Ừ, sáng nay anh thấy hấn mở cốp xe, tháo chỗ này, vặn chỗ kia một lát rồi đóng cốp xe lại.”

Câu chuyện hai vợ chồng Đình về Minh kết thúc ở đó. Minh không ăn cắp cái gì của tiệm, cũng không tỏ vẻ đe dọa ai. Đình tính thấy lợi rõ ràng. Không tốn tiền thợ điện, tiền thợ ống nước, tiền sửa chữa linh tinh. Ăn uống của Minh không đáng kể. Nhưng Đình không dấu Minh mãi được, dù Đình không nói với ai.

Câu chuyện bắt đầu khi Minh sửa giúp một đồ chơi vô tuyến viễn khiển của một thằng bé béo mập ở cạnh nhà tên là Rững. Thằng Rững và một thằng bạn cũng mập như nó nói cho mấy thằng bạn khác biết và bọn nhỏ mang đồ chơi đến nhờ Minh sửa. Bọn nhỏ nói với bố mẹ chúng về Minh và Đình thấy tiệm mình trở nên đông người mang đủ thứ đến nhờ Minh sửa.

“Thằng Rững nói với tôi anh sửa đồ chơi vô tuyến viễn khiển của nó, vợ ông Đồng nói với tôi anh sửa cái radio của bà ta,” một người thợ sơn mặc y phục làm việc bước vào tiệm hỏi Minh, lúc đó hấn đang lau quầy hàng.

“Có đúng vậy không?”

Minh gật đầu.

“Vây nhìn đây. Anh có thấy vết cắt trên mặt tôi không?”

Đứng trong bếp nhìn ra Đình cũng thấy được vết cắt trên mặt người thợ sơn. Minh cúi xuống nhìn vết cắt.

“Sắp lành rồi.” Minh nói.

“Chỉ vì cái máy cạo râu khôn nạn này,” Người thợ sơn vừa nói vừa lấy trong túi ra một cái máy nhỏ nhỏ. “Mỗi lần dùng là nó cắt da mặt tôi.”

“Anh muốn tôi sửa cái máy cạo râu của anh hay sao?”

“Nếu anh sửa được. Nhưng tôi hiện không có tiền.”

“Không sao.” Minh cầm cái máy cạo râu, tháo ra từng mảnh. Đình lại gần quan sát như hần vẫn thường làm. Đình cười vô thường vô phạt với người thợ sơn. Hần cười đáp lại. Vài người khác đứng quanh nhìn bàn tay Minh làm việc. Minh ráp máy lại đưa trả cho người thợ. Người thợ bật máy và cẩn thận đưa lên mặt.

“Ồ,” Hần nói. “Thật tuyệt. Nó chạy êm và cạo ngon như khi mới mua. Cám ơn anh. Ngày mai tôi sẽ mang tiền công lại cho anh.”

“Thôi khỏi.” Minh nói

“Thật là tuyệt.”

Mọi người trong tiệm trầm trở về ngạc nhiên.

“Nhìn mặt tôi nè,” người thợ nói. “Không bị chảy máu nữa chứ.”

Minh ngồi im lặng nơi cửa tiệm và sửa bất cứ gì người ta mang đến nhờ hần. Máy sấy tóc, máy tính, đồng hồ, điện thoại cầm tay, và cả bộ hòa khí của xe hơi nữa. Trong khi chờ sửa người ta ăn xăng ụch. Đình thấy có lợi, nhưng trong bụng cũng không thích vì Minh mất hết cả thì giờ.

Một hôm có một chị phụ nữ đến tiệm gọi một xăng ụch bánh mì trắng với thịt gà tây không quết bơ. Chị vừa ăn vừa than phiền ông chồng ngoại tình. Minh ngồi nơi quầy tính tiền, nghe chị vừa ăn vừa nói. “.... thật là khổ! Ông chồng tôi hay về trễ. Về thì miệng đầy hơi rượu, quần áo phảng phất nước hoa. Hỏi gì cũng không nói, than phiền nhưc đầu.. Tôi không biết tôi có nên đi theo rình ông chồng tôi không, hay mỗi buổi sáng ghi số đồng hồ xe. Tôi phải làm gì bây giờ?”

“Một hôm nào đó chị bảo ông chồng chị hôm nay phải nấu ăn, vì chị có việc đi vắng và đừng nói với ông ta chị đi đâu.” Minh bàn.

Khách trong tiệm gật đầu tỏ ý theo dõi câu chuyện vì tò mò hơn là muốn bàn chuyện nhà của chị phụ nữ.

“Nhưng tôi biết đi đâu?” Chị phụ nữ hỏi.

“Chị đến thư viện, kiếm một cái gì đó mà đọc.” Minh nói.

Đình sán lại gần Minh sau khi chị phụ nữ về và hỏi, “Chú em thấy ý kiến của chú em giúp giải quyết được chuyện nhà chị ta sao?”

Minh nhún vai không trả lời.

Tuần sau chị phụ nữ trở lại, miệng cười toe toét nói.

“Nhà tôi vui vẻ lại rồi, cám ơn ông Minh lắm”

Khách hàng đâm thùm thụp vào lưng Minh tán thưởng.

Thế là lúc này Minh ngoài việc sửa máy gọt bút chì, máy nghe nhịp tim đập, lò điện từ hấp nóng thức ăn, còn có nghề giải quyết chuyện gia đình và rắc rối về thuế má. Minh giúp người chủ tiệm bán đồ phụ tùng xe hơi ở nhà đối diện khai thuế, thay vì phải trả 12,000 tiền thuế cho chính phủ bây giờ lấy về được 57 đồng.

Một buổi tối Đình và Minh ngồi nán lại trong tiệm uống cà phê. Đình nhìn Minh, lắc đầu. “Cái cách anh chữa răng cho con của ông Vần sáng nay thật lạ lùng.”

“Dùng sức thôi.” Minh nói.

Đình uống hết miếng cà phê, đặt cốc lên quầy, hỏi:

“Tôi biết tôi đã hỏi anh câu hỏi này rồi. Nhưng chúng ta quen nhau như vậy cũng đã lâu nên tôi hỏi anh lại. Anh học cái tài sửa chữa ở đâu vậy?”

“Sửa chữa là một việc đơn giản. Chỉ cần biết nguyên tắc vận hành của chúng.”

“Vậy thôi sao?”

Minh gật đầu

“Anh có thấy thích thú khi sửa chữa đồ vật không?”

Minh nhìn Đình như dò hỏi.

“Tôi hỏi vì không khi nào tôi thấy anh cười.”

“Vậy sao!” Minh nói, và nốc vội chút cà phê còn trong cốc.

Ngày hôm sau Minh sửa một cái máy cửa điện, một máy điện toán cầm tay. Minh, vốn ít nói, càng trở nên ít nói hơn. Hắn chỉ biết nghe, gật đầu, và cắm cúi sửa bất cứ gì người ta mang tới. Tối hôm đó, vài phút trước khi đóng cửa tiệm, và sau khi Minh vừa giải thích xong cho một chị phụ nữ lưỡng tính thật ra chị ta là đàn ông hay đàn bà, thì hai người y tá mang một bệnh nhân nằm trên một cái băng ca tới.

“Đây là vợ tôi,” người y tá trẻ hơn vừa méo mào vừa nói. “Vợ tôi bị xe tung và có lẽ đã chết trên đường đến bệnh viện.”

Minh nhìn người phụ nữ, rồi kéo một phần chiếc chăn vải đang phủ lên người chị.

“Vợ tôi bị nội thương xuất huyết —“

Minh đưa tay ra hiệu cho người chồng đừng nói nữa. Anh ta kéo chiếc chăn phủ lên người anh và người phụ nữ. Đình chạy lại đứng cạnh hai người y tá quan sát.

Minh lục đục gì đó dưới chiếc chăn một hồi lâu, rồi tung chăn ra. Chị phụ nữ ngơ ngác nhìn mọi người chung quanh.

“Trời ơi! vợ tôi sống lại rồi!” Người chồng ôm vợ, đôi tay run rẩy.

Người y tá kia bắt tay Minh kinh ngạc. Đình nhìn Minh kinh ngạc không kém.

“Cám ơn cứu tử của anh. Cám ơn anh.” Người chồng khóc vì sung sướng.

Chị phụ nữ chưa hết ngơ ngác nhưng cũng lẩm nhẩm mấy lời cám ơn Minh. Minh gật đầu rồi lặng lẽ đi ra sau bếp.

Hai người y tá và chị phụ nữ ra khỏi nhà. Đình khóa cửa lại bước ra sau và thấy Minh đang ngồi bệt trên sàn nhà lưng tựa vào cái tủ lạnh.

“Tôi không biết diễn tả thế nào đây,” Đình nói, chiếc đầu nghiêng nghiêng phụ họa. “Chú em vừa làm cho chị phụ nữ sống lại.”

Minh như người vô hồn, không còn chút sinh lực. Hắn ngẩng đầu nhìn Đình, đôi mắt u ám.

Làm cách gì chú em làm thế được, chú Minh? Đình hỏi.

Minh nhún vai.

“Chú em vừa làm cho một người phụ nữ chết sống lại mà chú em trả lời tôi bằng một cái nhún vai sao?” Đình nghe được sự sợ hãi trong giọng nói của mình. “Chú em là ai? Chú em là gì? Chú em là một sinh vật ngoại hành tinh sao?”

“Không,” Minh đáp

“Vậy chú em là cái gì?”

“Tôi là một người biết sửa chữa đồ vật.”

“Nhưng đây không phải là một vật,” Đình nói lớn. “Đây là một con người bằng xương bằng thịt.”

“Vâng, Tôi biết.”

Đình đưa bàn tay gân guốc vuốt mặt, hạ đôi mắt nhìn Minh nói: “Tôi không biết Dung sẽ phản ứng thế nào đây.”

“Xin anh đừng nói với ai chuyện này cả.” Minh nói.

Đình cố nén cười, gằn giọng. “Đừng nói với ai! Chú em tưởng tôi cần phải nói người ta mới biết sao? Lúc này cả thành phố đã biết rồi. Chú em tưởng tượng xem hai người y tá đang làm gì lúc này? Bọn hắn đang loan tin rằng nơi của tiệm xăm ếch của ông Đình ở góc đường Hai Bà Trưng và Phan Thanh Giản có một tên đồng bóng có phép thần thông làm người chết sống lại.

Minh đưa hai tay che mặt, không trả lời.

Tin loan đi nhanh như chớp. Hôm sau xe truyền hình và một đoàn phóng viên chực sẵn trước cửa tiệm. Đình phải khai là chủ nhà mới len vào mở cửa tiệm được.

“Vâng đây là cửa hàng của tôi,” Đình nói. “Không, tôi không biết chú ấy đã làm cách gì,” và nói tiếp. “Không, các anh chưa vào được.”

Minh đang ngồi đợi khuất trong văn phòng của Đình, mặt dài thộn, mắt đỏ hoe như vừa khóc.

“Lại có chuyện rồi,” Đình nói

Minh gật đầu.

“Nhà báo muốn phỏng vấn chú em,” Đình cúi nhìn Minh giọng thông cảm. “Chú em cảm thấy thế nào?”

Minh không nhìn Đình. Qua vai Đình hắn nhìn qua cửa sổ, bên ngoài càng lúc càng đông người.

“Chú em định nói gì với báo chí không?” Đình hỏi

Minh lắc đầu buồn bã. “Tôi phải trốn đi thôi,” Hắn nói. “Bây giờ mọi người đều biết tôi đang ở đâu.”

Thoáng nghe Đình tưởng Minh nói đến hai tên du đảng đánh hắn một buổi tối cách đây khá lâu, nhưng chợt hiểu ngay Minh muốn nói mọi người.

Minh đứng dậy, bước ra sau tiệm, mở chiếc cửa nhỏ thông ra ngõ hẻm. Không biết nghĩ sao Đình như cái máy tự động bước theo Minh. Từ ngõ hẻm này qua ngõ hẻm khác, cả hai ra đường cái và lang thang qua cầu Thị Nghè, Thủ Thiêm rồi trở về ngồi trên chiếc ghế đá trong sở thú. Trời đã về chiều. Đình thú thật với Minh Đình cảm thấy sợ.

“Anh không cần phải theo tôi nữa,” Minh nói. “Tôi chỉ cần không cho mọi người biết tôi ở đâu là yên thân.” Minh tiếp, như nói với chính mình, “Tôi biết chuyện này thế nào cũng tới.”

“Biết thế nào cũng tới sao chú em cứ sửa chữa linh tinh?”

“Vì tôi biết sửa. Và vì người ta nhờ tôi.”

Đình liếc mắt nhìn quanh như sợ ai nghe. “Việc sửa chữa linh tinh này có liên hệ gì đến việc hai tên du đảng đánh chú em một đêm nào đó không?”

“Bọn đó là công an hay người đánh mướn của một công ti tư nhân nào đó tôi không chắc,” Minh nói. “Tội nó nhờ tôi sửa một số dụng cụ nhưng tôi từ chối.”

Nhưng chú em vừa nói ai nhờ thì chú em làm mà?” Đình thắc mắc.

“Cái đó còn tùy. Nếu anh làm kín một chiếc van bị hỏng của một chiếc xe, độ ép khí tăng, tốt, nhưng nếu trực giữ đòn quay quá chặt máy có thể cháy.” Đình chẳng hiểu gì nhìn Minh như một đứa học trò dốt không theo kịp lời thầy giảng. “Nếu anh dẫn nước vào sa mạc, anh có thể làm cạn một khúc sông. Nghề sửa chữa trong nghĩa rộng là một nghề rất phức tạp.”

Đình hỏi, “Thế anh làm gì bây giờ?”

Minh khóc, nước mắt chảy xuống má, vòng quanh chiếc cằm nhọn của Minh rồi nhỏ xuống chiếc cổ áo màu xanh đã sờn của hắn. Đình nhìn hắn khóc, không thể tin rằng con người yếu đuối đang ngồi trước mặt mình là người có khả năng sửa chữa bao nhiêu là thứ máy móc, giải quyết được bao nhiêu quan hệ tình cảm, bao nhiêu công việc phức tạp, bao nhiêu nỗi lo âu của người khác, kể cả cứu mạng một người phụ nữ.

Minh ngược đôi mắt đầy nước mắt nhìn Đình. “Tôi là một khúc sông cạn.”

Đình chợt thấy có bóng người cầm đèn bấm đi lại.

Cả hai vùng chạy. Đình vừa chạy vừa đẩy Minh, hấn khóc suốt mướt không chạy nổi. Chạy đến giữa cầu Thị nghè ngoảnh nhìn lại hai đầu cầu đều có người, đèn bấm, đèn pha sáng choang.

Minh nhìn dòng nước chảy khá mạnh dưới chân cầu. Nhảy xuống là yên thân. Trời tối nước chảy xiết không ai cứu kịp lúc này. Minh nhìn Đình.

Đình bất động.

Từ hai đầu cầu số người xáp lại càng lúc càng gần.

Minh đặt chân trái lên lang cang cầu, rồi nhún chân phải lên. Minh ngồi hai chân trên lang cang cầu thân hơi ngả về phía trước, giữ thăng bằng bằng một bàn tay dựa hờ lên vai Đình.

Bỗng tiếng kêu vang lên từ hai phía: “Đừng, đừng, hãy sống để chữa bệnh cho chúng tôi.”